

Nic se nesmí vzdát!

Životní příběh

Irena Piřhová

NIC SE NESMÍ VZDÁT

Irena Piřhová

Copyright © 2015 Irena Piřhová

Obálka © 2015 Irena Piřhová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-92-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-93-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-94-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Nic se nesmí vzdát

Dnes ráno se mi vstává líp. Hlava mě nebolí a dokonce se mi už ani nemotá. Jsem desátý den po otřesu mozku a stále špatně spím. V nákupním centru nás s dcerou napadl cizí vyšinutý chlap a poranil mi krční páteř. Od té doby nosím na krku ortopedický límec. Nesmím ho sundat ani na koupání a hrozně mě to obtěžuje. Od začátku roku jsou u nás stále nějaké katastrofy a poslední dobou si i myslím, že už to nikdy neskončí. Přeji si, aby to byl konečně klidný a příjemný den. Po dlouhé době je slunná neděle a vypadá to, že to bude jeden z těch krásných dní, pro které stojí za to žít! Za svého manžela jsem rozhodla, že nastal den, kdy má odpočívat. Již delší dobu se mi nelíbí, vypadá unaveně a vyčerpaně. V pátek jsem mu naměřila vysoký krevní tlak, proto jsem přesvědčená o tom, že to musí v pondělí řešit s lékařem a do té doby má všechny povinnosti pustit z hlavy a zůstat doma. On je ale jiného názoru. Nechce nic slyšet a neustále je, jak se říká, v jednom kole a něco musí zařídit. Mé rady nebere vážně a možná je ani nevnímá. Jako vždy na mě nedá a beze slova zmizí. Jeho odchod mě rozčílí, ale snažím se být trpělivá.

Kolem půl dvanácté své napětí nevydržím a беру si do ruky mobil, že mu zavolám.

„Teď už to vážně schytá,“ pomyslím si.

Jenže změna. Mobil mi v ruce zvoní sám a na displeji se objeví nápis „Pitras.“

„No, ten má štěstí, že volá! Doufám, že je alespoň před barákem. Měl dnes zůstat doma a odpočívat,“ běží mi hlavou rychlá myšlenka.

Zvedám mobil a ve sluchátku se ozve jeho hlas. Je tichý a velice pomalý.

„Ahoj Cipís, jsem v nemocnici. Ruplo mi v zádech a necítím nohy. Budou mě převážet na Homolku k operaci.“

V ten moment jsou veškeré mé výčitky ty tam. Tohle jsem opravdu nečekala. Dál se již na nic neptám. Okamžitě se převlékám a spěchám rovnou do nemocnice. Cestou si opakuji to, co mi Petr přesně řekl a ještě za chůze volám známému chirurgovi. Zatím si myslím, že se mu stalo něco s plotýnkou, a tak se snažím o to, aby mu pomohl s operací. Do deseti minut dojdu do nemocnice. Je neděle. Všude je nezvyklý klid a nikde nikdo. Výtahem vyjedu do pátého patra, kde má být přijímací kancelář. Celá vystrašená se rozhlížím. V dálce zahlédnu sedět za skleněnou přepážkou paní v modré vestě, a tak se k ní vydám, abych ji požádala o radu a pomoc.

„Dobrý den, potřebovala bych informaci. Z jiné nemocnice sem převezli mého manžela, mají ho tu operovat, ale nevím kde a na jakém oddělení. Můžete mi pomoci, kam mám jít?“

„Jistě, řekněte mi jméno.“

Okamžitě vytuká něco do počítače, a po chvíli mi odpoví:

„Bohužel, ještě ho tu nemám v evidenci.“

„Hm, a kam vozí naléhavé případy,“ reaguji rychle na její odpověď.

Začínám být dost netrpělivá a velice neklidná. Mám v sobě pocit, že mi utíká čas a Petr mě potřebuje u sebe.

„To podle toho, co to je. Buď sem, nebo do druhého patra...“

Na další vysvětlování nečekám a řítím se rovnou do dvojky. Přesně tam, kam vozí naléhavé případy. Už jsem tak vyděšená, že přestávám i myslet. Jen spěchám a spěchám. Je to tu samá chodba a zrovna nikoho nepotkávám, abych se ho zeptala, kudy mám jít dál. Dokola se mi honí hlavou myšlenka:

„Kam, kam dál? Musí být někde tady, ale kde?“

Z roztržitosti se zastavím u skleněných dveří a ani nevím proč. Nemají žádnou kliku, jen neprůhledné sklo. Než si stačím rozmyslet, kam půjdu dál, dveře se přede mnou sami otevřou. Trochu mě to znejistí

a zároveň i poleká. Před sebou vidím, jak právě vycházejí s pojízdným lehátkem dva záchranáři. Okamžitě si oddychnu:

„Hurá, jsem tu správně,“ a cítím úlevu.

Chci se jich zeptat, jestli nepřivezli Petra, ale všímám si, že je na plastové přepravce krev a to mně zarazí a dost znejistí.

„Asi jsem tu špatně, to bude nějaká nehoda,“ proběhne mi opět hlavou.

Z myšlenek mě vyruší sestra:

„Přejete si?“

„Dobrý den, omlouvám se, ale jsem tu asi špatně. Hledám svého manžela. Prý mu ruplo v zádech. Promiňte, jsem tu špatně,“ vysoukám ze sebe zmateně.

„Ne, nejste, teď ho přivezli. Je to hodně vážné. Manžel musí na sál. Počkejte tady, za chvíli za vámi přijde pan doktor.“

Její slova mě zaskočí. Vše, co jsem doteď viděla a slyšela, mi nedává smysl. Stojím a vyděšenýma očima hledím ani nevím kam. Ničemu nerozumím a začínám se moc bát. Přesto trpělivě čekám a jen o tom všem přemýšlím. Stále nevím, na jaké oddělení jsem se dostala.

„Tohle nebude plotýnka, ale co se stalo?“

Z myšlenek mě vyruší komunikace lékaře s Petrem, a tak se začínám soustředit na to, abych jim dobře rozuměla. Slyším, jak mu lékař vysvětluje to, co mu teď právě dělá. Trochu mě to zklidní. Už vím, že je Petr při vědomí. Náhle si ale uvědomím, že ten, kdo tak moc nařiká, je právě on a to mě opět rozruší a dostaví se obrovská úzkost. Vidím, jak ho vezou na sál. Má ke mně otočenou hlavu, a tak se rozhodnu na něj promluvit:

„Jsem tu zlato, neboj se. Vše dobře dopadne, jsem tu!“

Z posledních sil se na něho usměji. Moc si přeji, aby byl klidný a neviděl na mé tváři obrovský strach a obavu, kterou teď právě mám.

Následně za mnou přichází lékař. Je to chlap jako hora. Představí se mi a pokračuje:

„Vašeho manžela budu operovat já. Rozštípala se mu aorta...“

Dál mi pak vysvětluje, co se vlastně Petrovi stalo a proč je zamezen průvod krve do těla a nohou.

„Pokusím se aortu překrýt a bypassem obnovit průtok krve, to by mělo pomoci,“ zakončí své vyprávění lékař.

Neumím si to vůbec představit a jen netrpělivě odpovím:

„Děkuji vám, pane doktore, ale se mnou se už nezdržujte. Víc vědět nemusím. Můj manžel vás teď moc potřebuje. Já vám věřím, že mi ho zachráníte. Jak dlouho bude trvat operace? Zůstanu tady.“

„Ne, to ne. Přijďte prosím tak za čtyři hodiny, to už budeme vědět víc.“

Odcházím z oddělení a v hlavě mi běží spousta podivných myšlenek:

„Pane bože, aorta? To je přece smrt!!!“

Okamžitě je ale vyháním z hlavy a začínám se ujišťovat o tom, že Petr žije.

„Určitě jsem ho slyšela, jak reaguje. Viděla jsem, jak mrká. Díval se přece na mne, když ho převáželi. Na sál se dostal živý! Tam si musí poradit. Určitě si poradí. Byl ještě živý...“

Dokola a dokola se ubezpečuji o tom, že byl opravdu živý. Vyjdu ven a musím se trochu vzpamatovat. Po chvilce volám dětem a své sestře. Je s manželem mimo Prahu. Taky nechápe, co se stalo a já jí to ani srozumitelně vysvětlit neumím. Ještě zavolám své dlouholeté kamarádce Pavle. Procházíme spolu radostmi a starostmi života víc než dvacet let. Občas to bylo hodně drsné životní období, ale možná právě proto jsme si tolik blízké. Než dojdu domů, už je se svým manželem Honzou před naším domem.

„Ježíši ahoj. Co tu děláte?“ vítám je překvapeně u branky.

„No, zavolala jsi, přece tě teď nenecháme samotnou. Nemůžeš na to být sama. V kolik hodin pojedeme zpět do nemocnice?“ šeptá mi do ucha Pavla a přitom mě objímá.

„Až v šest. Už je na sále,“ odpovím jí vyděšeně a stále se jí držím kolem krku a pláču.

Doma netrpělivě čekáme, jak celý zákrok dopadne. Čas jakoby se zastavil. Minuty se vlečou a mě připadá, že ručička na hodinách se ani nepohne. Ještě nikdy jsem ve svém životě nezažila tak dlouhé čtyři hodiny. Je to nekonečný čas. Samou nejistotou a velkou starostí jsem strašně vystrašená. Nevím, jestli budu mít to štěstí a Petra mi zachrání. Konečně se blíží šestá hodina, a tak odjíždíme do nemocnice. Trochu tu bloudím. Vůbec si nepamatuji, kudy jsem předtím šla. Byla jsem z toho, co se stalo, tak zaskočená, že jsem nic nevnímala, ani kudy jdu. Hlavou mi opět běhají velké obavy a nejistota:

„Snad to přežil. Určitě to zvládli, na sál se dostal živý. Takhle náš společný život nemůže skončit. Takhle ne, to je moc brzy. Co když to nezvládl, co si počnu, jak to řeknu dětem...“

Právě zvoním na zvonek, který je v dlouhé chodbě na stěně. Dveře se před námi sami otevírají a společně

vcházíme do předšálí jednotky intenzivní péče. Jsem vyděšená a téměř ani nedýchám. Pohledem se snažím najít Petra. Místo, kde ležel před operací, je obsazené, ale nevidím kým. Přichází k nám jiný lékař.

„Dobrá večer, přišla jsem se zeptat, jak dopadla operace mého manžela,“ zní má vyděšená otázka.

Pan doktor pokývne hlavou a ihned mi odpoví:

„Je po operaci. Stav je i nadále kritický, víc vám nyní neřeknu. Musíme čekat.“

„Hlavně, že žije,“ oddechnu si

„Můžu ho vidět?“

„Jistě, převlečte se, tady je dezinfekce na ruce a návleky. Až budete připravená, sestra vás za ním odvede.“

Jsem tu. Petr leží klidně a odpočívá. Oči má zavřené a je připojen na dýchací přístroj.

„Ahoj, ty jsi mi teda dal. Pěkně jsi mě vyděsil, ale zvládl jsi to a vše dobře dopadlo. Drž se, pašáku...“

Vůbec mě nezajímá, že mě neslyší. Jsem přesvědčená o tom, že cítí, že tu jsem, že jsem s ním. Chci ho pohladit po čele, ale ruce se mi tak třesou, že bych mu spíš ublížila. Tak ho hladím jen po vlasech a dokola mu něco vyprávím.

„Zlato, děti nám dnes přinesly domů fretku. Je to albín. Říkám ti to hned teď, abys nebyl překvapený z nového člena rodiny, až se vzbudíš.“

Absolutně si nepřipouštím, že by to tak v budoucnu nebylo a on se už nikdy neprobudil.

„Je po operaci. Zvládl to a přežil, tak se vzbudí a basta,“ tvrdohlavě přesvědčuji sama sebe.

„Drž se, už musím domů a zítra zase přijdu. Teď v klidu odpočívej.“

Políbím ho na čelo a odcházím z oddělení. V noci skoro nespím. Stále nemůžu pochopit, co se to vlastně stalo, a jak k takové příhodě mohlo vůbec dojít. V duchu se na něj i zlobím.

„Měl svou hlavu. Neposlechl mě a neodpočíval, proto to asi takhle dopadlo!“

Z ložnice se odstěhuji do obýváku a na zemi u televize na chvílku usnu.

Hned ráno volám přátelům, o kterých si myslím, že mi mohou pomoci. Rozhodla jsem se, že potřebuji neoficiální informace o jeho zdravotním stavu. Od kamaráda Jirky mám kontakt na lékaře, který chodí na vizitu. Jeho zpráva je tu opravdu hned. Ta dobrá je, že Petr přežil noc. Ostatní moc povzbudivé nejsou. Stále si ale myslím, že dokud žije, má šanci a to mi dává sílu. Po vizitě se vypravím do nemocnice. Mám dovoleno se převléknout do předepsaného oblečení a to mě uklidní.

„Je tu,“ oddechnu si.

Při převlékání za mnou přijde sestřička a požádá mě, abych tady chvilku počkala, že se mnou chce mluvit jeho ošetřující lékař. To mě opět znejistí, ale trpělivě čekám. Dívám se po stěnách a čtu si z obrázků, které jsou kolem mě. Je tu vyobrazen cévní systém, aorta a pod ním je napsaný text: „Nejdelší přežití ruptury aorty a následné komplikace jsou čtyři dny.“ V ten moment se mi podlomí kolena. Z dalšího čtení mě vyruší příchod lékaře. Je to sympatický mladík, a pro mě je to kluk v bílém plášti. V očích má něco jako můj Petr. Vezme mě na lékařský pokoj a snaží se mi vysvětlit, jak na tom Petr právě je. Strašně se soustředím, abych si toho zapamatovala co nejvíce. V odborných názvech však tápu. Neumím si vůbec představit, jakou má nyní šanci na přežití. Přesto ze všech informací nakonec vyplyne, že Petr nemá bohužel žádnou šanci tohle všechno přežít. Znova mě ujistí, že udělali vše, co mohli a co v té těžké situaci uměli. Možná udělali i víc, protože než se dostal na sál, tak se jeho zdravotní stav ještě zhoršil a původní varianta zákroku nemohla být provedena celá. Ještě mi sdělí, že má Petr moc unavené a vyčerpané tělo a náš rozhovor zakončí slovy:

„Udělali jsme vše, co jsme mohli, víc nedokážeme! Teď je to jen na něm.“

Jeho poslední věta mi ale dodá sílu, a proto na ni zareaguji.

„Děkuji vám, pane doktore. Věřím, že manžel bude výjimka. Dokáže to všechno přežít. Je bojovník, hokejista a tvrdohlavý rváč. On to zvládne. Ještě nás neznáte. Já jsem si žádnou bábovku nevzala a věřím vaší práci. Časem ho budu ukazovat jako zázrak, který Homolka dokázala,“ bojuji nahlas s beznadějnou situací.

Ještě se doktora ptám, kdy můžu za manželem chodit. Jeho odpověď mě utvrdí v tom, že je to opravdu moc vážné.

„Vy můžete přijít, kdy chcete.“

„I večer? Mám za manžela nějaké pracovní povinnosti a nevím, kdy je stačím vyřídit, a taky nevím, kde máme vůbec auto, musím ho asi někde najít...“

„Můžete i v noci, kdykoliv budete chtít,“ přeruší mě pan doktor.

„Víte, mám strach, když u něj nejsem, že se stalo to nejhorší. Mohla bych přes den i zavolat, jen abych věděla, že ho u vás pořád mám?“

„Jistě, dohodneme si heslo. Jaké bude?“

Hned ho vím a vyslovím ho nahlas:

„Říká mi Cipís.“

„Tak dobře, nahlásím to sestřím.“

Chvíli si musím dát pauzu, než půjdu za Petrem. Přece jenom mě ty zprávy dost rozrušily a já mám obavu, že by na mém hlase poznal, že není něco v pořádku. Jsem tu s ním až dlouho do noci, a pak jdu pěšky domů.

Druhý den má náš syn Petr narozeniny. Ach jo, takhle jsem si jeho osmnáctiny nepředstavovala. Všichni jsme stále v šoku a myšlenkami úplně někde jinde. Cítím v sobě velkou potřebu jít opět za manželem do nemocnice. Přesto se rozhodnu, že chci syna trochu rozptýlit a volám si ho k sobě:

„Píďo, vím, že máš dnes narozeniny. Jestli chceš, půjdeme spolu něco koupit. Nebo uděláme cokoliv, co tě trochu potěší. Třeba můžeme jít i na zmrzlinový pohár?“

Píďa stojí, nic neříká a jen nesouhlasně kroutí hlavou.

„To ne, něco ti vybrat musím,“ nenechávám se odbýt a stále na něho naléhám. „Táta by si to taky přál.“

Píďa stále mlčí a jen kouká do země. Náhle tichým hlasem špitne:

„Já chci tátu.“

Jeho slova mě bodla až u srdce. Musím se otočit, aby neviděl, jak se mi do očí vedraly slzy. Po chvílce se vzpamatuji a odpovím mu:

„Píďo, dělám vše, co můžu, ale tohle ti sama splnit nedokážu.“

„Tak jdi za ním,“ zazní jeho okamžitá odpověď.

Otočí se a se skloněnou hlavou odejde do svého pokoje. A tak jsem opět v nemocnici.

„Ahoj, ty jsi statečný. Pořád se držíš, ty náš šikulo,“ povzbudím Petra po příchodu k jeho lůžku.

Dál mu pak stále něco vyprávím. Z počátku se i často ptám sestřiček, jestli ho můžu třeba jen pohladit. Vzít mu ruku do dlaně, nebo přiložit jeho ruku na své srdce, aby vnímal jeho tlukot. Mám neustálý strach, že mu něčím ublížím. Sestřička, která ho má na starosti mi ale vždy ochotně poradí a spíš mě podpoří. Dodává mi to odvahu, že mu opravdu neuškodím. Už ho držím i za ruku. Věřím, že to ví. Večer se rozloučím, dám mu pusku na tvář a odcházím.

Z nemocnice stále chodím pěšky. Potřebuji se vzpamatovat z toho vypětí a procházka mi to trochu umožňuje. Doma na mě čekají děti. Chtějí vědět, co je nového. Bohužel pro ně nemám žádné zprávy. Musíme čekat. To je jediné, co vím. Myslím si, že nemůže být hůř. Není to pravda, já se mýlím. Petrův stav je kritický a dále se zhoršuje. Dcera Sandra na mě naléhá, že chce jít se mnou za tátou. Nejsm si však jistá, zda zvládne návštěvu v nemocnici. Mám

obavu z toho, že neunes pohled na svého tátu v tomhle stavu. Sany je ale moc tvrdohlavá a trvá na svém. Nemám sílu jí vysvětlovat důvody, proč by s návštěvou měla počkat. Zároveň si ale uvědomuji, že nechci nic zakazovat.

„Co kdyby svého tátu už nikdy neviděla? Byla bych to já, která za ní rozhodla, že za ním nemá jít teď. Teď, když je ještě čas ho vidět, a to nechci,“ běhají mi hlavou napjaté úvahy.

Z přemýšlení mě vyruší zvonek. Přišly kamarádky. Jsem z nich trochu nejistá a chtěla bych být raději sama, ale jsou tu. Udělám kávu a povídáme si. Po nějaké době je přestávám vnímat. Nevím, co to je. Mám v sobě jen velkou úzkost.

„Co se ti děje? Je ti špatně, jsi celá bílá,“ vyruší mě z podivných pocitů Pavla.

„Ne, špatně mi není, ale něco se děje s Petrem. Víím, zní to divně, ale mám pocit, že je s ním něco v nepořádku. Něco je špatně!“

„Tak tam zavolej.“

Ihned беру do ruky telefon a vytáčím číslo do nemocnice. Hovor mě však neuklidní. Všichni jsou v napětí a čekají, co jim povím. Já jen stojím, koukám, přemýšlím a nemluvíím.

„Tak co ti řekli?“ nevydrží mé dlouhé ticho Pavla.

„Já ani nevím, jen že Petr u nich momentálně není a když jsem se zeptala, kdy se vrátí, tak nevědí. Mám zavolat asi za hodinu lékaře.“

Jak to dořeknu, začnu vyvádět, že je konec. Vůbec mi to nepřemýšlí, a tak holky rozhodnou:

„Klid, jedeme tam a hned zjistíme, co se děje.“

Právě chvátáme nemocničním bludištěm na oddělení. V dlouhé chodbě se setkáváme s ošetřujícím lékařem Petra. Doprovází ho zpět na oddělení. Když je vidím, okamžitě se zklidním.

„Žije,“ uleví se mi.

Společně dojdeme na oddělení a já jdu se Sandrou za lékařem, abychom se dozvěděly nové zprávy.

„To je naše dcera, pane doktore, můžete hovořit před ní,“ promluvím jako první.

Z jeho výrazu mě ihned napadne, že je jiného názoru, ale mluvit začíná:

„Manžel má další komplikace. Vypadá to, že mu odumírá břišní dutina.“

Už jen třestím oči. Nic neříkám, ani se na nic neptám, a tak doktor pokračuje:

„Vyšetření ale neprokázalo, že by tam byl pooperační problém, nebo pooperační komplikace. Bohužel, orgány byly asi příliš dlouho bez prokrvení.“

Je to pro mne šok a stojím jako zkamenělá. Po chvíli se trochu vzpamatuji a obě odcházíme za

Petrem. Opět ho hladíme a já ani nemluví. Nemůžu, strachy mám sevřené hrdlo a nejsem ze sebe schopna vypravit ani hlásku. Je to na Sany, aby tátovi něco vyprávěla. A naše holčička se moc snaží. Stále na svého tátu hovoří a já zjišťuji, že i ona okamžitě vše pochopila a chce ho moc a moc povzbudit. Dodává mu sílu, aby bojoval o svůj život!

Z toho stresu jsem zapomněla i na čas a na své přátele. Když je pak všechny opět vidím trpělivě čekat u dveří, překvapí mě to. Eva, Julie, Pavla i Honza mají radost, že viděli Petra při převozu na oddělení. Ještě nevědí, co jsme se před chvílí dozvěděly od ošetřujícího lékaře a jeden přes druhého mi opakují, že vypadá dobře, že to zvládne a že bude určitě líp. Za to jim všem patří velký dík.

Je pátý den a Petr se stále drží. Naivně si myslím, že má to nejhorší za sebou.

„Pátý den, to je skvělý, už se povedlo přežít statistiku,“ běží mi hlavou povzbudivá myšlenka.

Opravdu si chvíli myslím, že má Petr vyhráno. Bohužel, není tomu tak a teprve teď začíná opravdový boj o jeho život. Jeho stav se horší. Má teplotu, spoustu infekcí a ledviny pomalu odcházejí. Každou hodinu mám z nemocnice informace, jak je na tom jeho krevní obraz. Něco je trochu lepší, ale něco se o dost horší. Všichni kolem něho se moc

snaží neudělat žádnou chybu a rozhodnout včas, co dál. Tlak i puls jsou neskutečně vysoké a to mě děsí.

Je další ráno a na mobil mi volá kamarád Jirka. Každý den mi přetlumočí zprávy z vizity. Čekám, co mi dnes poví, ale on mi jen řekne:

„Jsem tu před domem, můžeš sejít dolů?“

Jeho slova mě vyděsí. Nevím, co od něho mám čekat. Asi vše, i to nejhorší. Nejistě přicházím až k němu a Jirka vystoupí z auta. Je na něm vidět, že zprávy nejsou dobré a já je asi ani nechci slyšet.

„Petrovi odešly ledviny,“ zní tvrdě jeho první slova.

Už to neunesu a podlomí se mi kolena. Jirka mě chytne a přimáčkne mě k sobě. Po tvářích mi tečou slzy a celá se třesu. Můj svět se hroutí! V poledne jdu za Petrem. Podle předpokladu se mnou chce mluvit jeho ošetřující lékař. Stačila jsem se vzpamatovat z vypovězení ledvin.

„Snad není nic horšího,“ proběhne mnou před setkáním myšlenka.

Bohužel je. Po všech vyšetření jsou ledviny opravdu nenávratně ztraceny. Je postižena mícha a ke všemu dále odumírá břišní dutina. Ještě se zvažuje, jestli by nepomohl chirurgický zákrok. Nakonec se zákrok vyloučí. Petrovi už v těle nefunguje vůbec nic. Znova mě ujišťuje, že udělali maximum. Bohužel víc

neumějí. Pokud budu chtít něco udělat, tak to mám udělat hned. Nabídne mi, abych přivedla třeba kněze, nebo udělala cokoli jiného, co uznám za vhodné. Jen stojím, koukám a moc nevnímám. Snažím se logicky uvažovat. Po chvílce konečně promluví:

„Pane doktore, tady už nic takového nepomůže. Já bych asi potřebovala upsat duši ďáblu, nebo znát nějakou čarodějnici, ale vím, že je to jen v pohádkách.“

Soucitně se na mě podívá, pokývne hlavou a odchází za dalším pacientem. Otočím se k Petrovi:

„Zlato, ničeho se neboj. Pomůžu ti, nejsi na to sám. I kdybych měla pohnout celou zeměkouli a sama si při tom zlomit vaz, tak něco udělám. Ty to zvládneš! Spolu to zvládneme! Jen to prosím nesmíš vzdát. Slyšíš, nesmíš to vzdát! To bych ti nikdy neodpustila. Víš, že neumím odpouštět, vždycky jsi mi to vyčítal, pamatuješ?!“

Jen co mu tohle dořeknu, pocítím, že mi začíná hučet v uších a přestávám slyšet. Vše, co slyším, se mi rychle vzdaluje. Marně se snažím koncentrovat svou pozornost, abych neviděla rozmazaně, ale moc se mi to nedaří, a pak už nic nevím. Sestřičky se o mě postaraly a jen co se mi udělá lépe, jdu si domů odpočinout. K Petrovi už nejdu, nemůžu. Nezvládám se s ním ani rozloučit. Jsem absolutně mimo sebe

a potřebuji být sama. Každý den, kolem desáté hodiny večer, pravidelně volám do nemocnice. Je tomu i teď. Vytočím číslo a na druhé straně telefonu se ozve sestřička. Rozeznávám je už po hlase. K hlasu jsem schopná si přiřadit i tvář, ale jména se mi stále pletou a všechny je zatím neznám. Vím jen, že je to právě ta, která má dnes Petra na starosti. Nestačím se ani představit. I ona mě hned poznává a začíná okamžitě hovořit:

„To je dobře, že voláte. Měli jsme tu o vás starost, jestli jste došla v pořádku.“

„Ano, děkuji, jsem doma a je mi lépe. A co Petr? Je to pořád tak špatné, nebo se trochu zklidnil?“

„No, zatím je to stejné. Tlak i puls je stále hodně vysoký. Dám mu telefon na ucho, něco mu řekněte, třeba to pomůže. Nestihla jste se s ním rozloučit a možná právě proto je tak neklidný.“

Snad ho můj hlas malinko zklidnil a další noc opět zvládl. Teď veškerou funkci těla zajišťují pouze přístroje. Kolem postele má rozmístněno několik stojanů, na kterých je mnoho různých přístrojů. Každý bliká, svítí, pípá, některý i nahlas řve. Další mají v sobě injekční stříkačky s nějakou tekutinou. Je toho všeho opravdu hodně. V duchu si říkám, že mi to tu připadá jako v nějakém řídicím centru vesmírné stanice, a ne jako v nemocnici. Je pro mne

neuvěřitelné, co všechno se musí do těla dodávat za roztoky. Každou hodinu sestra zkontroluje krev, přepočítá dávky léků a dá je do připravených stojanů. Vše zapíše a hlavně se musí neustále rozhodovat, co dál. Vypadá to jako obrovská chemická laboratoř. Petr si začíná v puse skousávat hadičku, která mu zajišťuje kyslík do plic. Sám sebe přidušuje, a tak lékaři musejí provést změnu - tracheostomii. To znamená udělat do krku otvor a zavést do něho dýchací trubici, až do průdušek.

Petrovo tělo vyloučilo do krve 60 tisíc smrtelných jednotek. Bohužel ledviny nefungují. Není možné tyto látky z jeho těla dostat pryč ani dialýzou. Prý se nepřežívá už 40 tisíc jednotek. Tělo si buď poradí samo, nebo je konec. Ani nemyslím, jen čekám, co bude dál. Také si uvědomuji, že to, co se stalo, musím říct svým rodičům. Chtěla jsem je ušetřit téhle nejistoty a říct jim vše, až bude Petr mimo kritický stav. Stále se ale nedaří dostat ho do bezpečí života. Ba naopak, víc a víc se zhoršuje. Nemám na rozhovor s rodiči sílu. Proto pověřím svou sestru Hanu, aby k nim zajela a nějak šetrně jim podala pár informací. Dohodneme se, že jim řekne o tom, co se stalo a o umělém spánku. Nic víc! Také jí požádám, ať vyřídí mamce, aby mi nevolala. Dobře vím, že bych ze sebe nevypravila ani hlásku a jen bych brečela.

Naši mou prosbu respektují, a tak platí dohoda, že pokud jim nezavolám sama, budou komunikovat jen s mou sestrou Hanou.

Dneska ho má na starosti nová paní doktorka. Vypadá přísně, ale je mi na první pohled moc sympatická. Je na ní vidět, že je rázná a umí se rozhodovat. Ještě než se stačím převléknout, přijde za mnou a promluví:

„Nelekejte se, manžel začal krvácet ze sliznic. Musela jsem ho vytamponovat a opravdu to nevypadá moc dobře. Tak se moc nevyděste.“

„Ježíši, co zas?“ odpovím jí starostlivě.

„Ale, pěkně nás tu opět proháněl.“

„Ach jo, chlap jeden mizerný. Pořád si vymýšlí nové a nové komplikace, co?“ dodám smutně.

Obě ale víme, že za to Petr nemůže.

„Hlavně, že jste to zvládli. Děkuji vám,“ odpovím a paní doktorka pokračuje:

„Není zač děkovat, je to naše práce.“

Je večer, a tak celá vyčerpaná odcházím domů. V hlavě si srovnávám slova lékařů, jak na tom Petr beznadějně je. V myslí s ním i mluvím. Je to pro mě další typ komunikace, kterou jsem si zvolila, abych tuhle příšerně dlouhou dobu nejistoty vůbec přežila.

„Tak jo Petře, nás nic nezlomí. Nestahuju kalhoty, když nevidím brod. To jsi mi vždycky říkal,